

Homework 4/20/2019

Study for (Writing Part of Virsa Exam)

1. Follow Aunty Balbir Kaur's Instructions to study for Virsa Exam
2. History Questions 1-251
3. Comprehension from any given paragraph
4. Must know below Sakhi's

੧. ਕਿਰਤ ਦੀ ਕਮਾਈ

੨. ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੩. ਘਰ ਆਇਆ ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਇਆ

੪. ਸੱਤਾ ਬਲਵੰਡ ਤੇ ਭਾਈ ਲੱਧਾ

੫. ਕਾਬੁਲ ਦੀ ਸੰਗਤ

Sakhi's

from

book

੧. ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ

੨. ਕੋਡਾ ਆਦਮਖੋਰ,

੩. ਸੱਜਣ ਠੱਗ,

੪. ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ,

੫. ਸੱਚਾ ਜਨੇਊ,

੬. ਸੱਚੀ ਨਮਾਜ਼

Sakhi's

from

Package

ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੱਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ ਫੇਰੀ ਉੱਪਰ ਚਲ ਪਏ। ਤਲਵੰਡੀ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਸੈਦਪੁਰ ਪੁੱਜੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਐਮਨਾਬਾਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਜਦੋਂ ਦੋ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਤੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਹੱਥ ਵਿਚਲਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੰਜਾ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ। ਖਾਣੇ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ ਲਾਲੋ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਹਰ ਥਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਖਾਣਾ ਏਥੇ ਹੀ ਲੈ ਆ।” ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਖਾਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉੱਪਰ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਇਕ ਥਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਧਾ। ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਗੁਰੂ ਜੀ, ਇਸ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਵਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੀ ਪਾਇਆ ਸੀ?” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਇਹ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਵਾਦ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਤੂੰ ਇਸ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਚੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਦ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਦਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ।”

ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਤਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ-ਬਾਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਭੇਜਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, “ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਸਤਾ।”

ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੱਦਾ ਭੇਜਣ ਉੱਪਰ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੇ ਬੜੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਇਕ ਸੂਦਰ ਤਰਖਾਣ ਦੇ ਘਰ ਸੁੱਕੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾ ਕੇ, ਕਸ਼ੱਤੀਆਂ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚ ਸੱਦਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੜਾਹ ਪੂੜੇ ਹਨ। ਇਹ ਖਾਣ ਤੋਂ ਤੂੰ ਨਾਂਹ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ, ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਰੋਟੀ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਦਾ ਪੂੜਾ ਫੜ ਲਿਆ। ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਗਰੀਬਾਂ ਵੱਲ ਕਰ ਕੇ ਘੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੌ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜਦੋਂ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਾਲਾ ਪੂੜਾ ਅਮੀਰਾਂ ਵੱਲ ਕਰ ਕੇ ਘੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖੂਨ ਵਗਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖ ਮਲਕ ਭਾਗੋ, ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਪਰ ਜੁਲਮ ਕਰ ਕੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਧਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਚੂਸਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਪਾਸੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਧਨ, ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਉਹ ਕਮਾਇਆ ਧਨ, ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਧ ਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤੂ ਛੱਡ ਕੇ ਖੂਨ ਪੀਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮਲਕ ਭਾਗੋ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ।

ਕੌਡਾ ਆਦਮਖੋਰ

ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਕ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕੀਂ ਖੇਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਂ ਜੰਗਲੀ ਫਲਾਂ ਉੱਪਰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਚਮੜੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਢਕਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਦੋ ਦਿਨ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਲੱਭਾ। ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਤੰਗ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਹ ਭੁੱਖ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਸਬਰ ਕਰ। ਅੱਗੋਂ ਚਲਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਪਿੰਡ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤੂੰ ਉਥੇ ਪੇਟ ਭਰ ਕੇ ਖਾ ਲਵੀਂ।” ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਰੁਕੋ। ਮੈਂ ਅੱਗੋਂ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਫਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਇਹ ਜੰਗਲ ਬਹੁਤ ਭੁਲੇਖੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿ। ਇਕੱਲਾ ਜਾ ਕੇ ਭੁਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੰਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਹੀ ਫੜ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।” ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਅਣਸੁਣੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੱਭਣ ਤੁਰ ਪਿਆ।

ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲੱਭਦਾ ਹੋਇਆ ਕੋਢੇ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬੌਪੜੀ ਵਿਚ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੌਡਾ ਇਕ ਆਦਮਖੋਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਕੋਈ ਭੁੱਲਿਆ ਫਾਹੀ ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤਲ ਕੇ ਖਾ ਜਾਂਦਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕੀਂ ਭੁੱਖ ਨਾ ਸਹਾਰਦੇ ਹੋਏ ਆਦਮਖੋਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਸਵਾਦ ਚੱਖ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਉਸਨੂੰ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਾਸ ਸਵਾਦੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਮਖੋਰ ਸਦਾ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਾਸ ਲੱਭਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੋਢੇ ਆਦਮਖੋਰ ਬਾਰੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਝ ਦੇਰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਲੱਭਦੇ ਕੋਢੇ ਦੀ ਕੁੱਲੀ ਪਾਸ ਪੁੱਜ ਗਏ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁੱਲੀ ਵਿਚ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੇਲ ਗਰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੌਡਾ ਤੇਲ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਲੱਕੜਾਂ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਕੁੱਲੀ ਪਾਸ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਢੇ ਪਾਸੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰਨ ਦਿੰਦੇ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਪੁੱਜਦੇ ਤਾਂ ਕੋਢੇ ਨੇ ਖਾ ਲੈਣਾ ਸੀ।

ਲੱਕੜੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਕੋਢੇ ਨੇ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁੱਲੀ ਪਾਸ ਖੜੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਲੱਕੜਾਂ ਛੁੱਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਭੱਜਿਆ। ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਕੜਾਹੇ ਬੱਲਿਉਂ ਅੱਗ ਬੁਝ ਗਈ। ਕੜਾਹੇ ਦਾ ਤਪਦਾ ਤੇਲ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਪਿੱਛੋਂ ਕੋਢੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਆ ਸੀਸ ਧਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੋ। ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਸੈਂਕੜੇ ਮੀਲਾਂ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਕਰ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਤਾਰਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੇਰੀ ਇਸ ਆਦਮਖੋਰੀ ਦੀ ਆਦਤ ਛੁਡਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ।” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕੌਡਾ ਉੱਠਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਲਈ ਭੋਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਸ ਭੋਜਨ ਲਈ ਵਿਆਕੁਲ ਸੀ, ਕੋਢੇ ਨੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਲਿਆ ਰੱਖਿਆ।

ਸੱਜਣ ਠੱਗ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ, ਪਾਕਪਟਨ ਤੋਂ ਚਲ ਕੇ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਤੁਲੰਡਾ ਸ਼ਹਿਰ ਪੁੱਜੇ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਸੋਹਣਾ ਘਰ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼ੇਖ ਨੇ ਇਹ ਡੇਰਾ ਉਸ ਰਸਤੇ ਲੰਘਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਲਈ ਬਣਵਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਥਾਂ ਅਤੇ ਖਾਣ ਲਈ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਰਾਹੀਂ ਭਾਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ੇਖ ਨੇ ਉਸ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਲਈ ਮਸੀਤ ਬਣਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਸ਼ੇਖ ਦਿਨ ਵਿਚ ਸਾਧਾਂ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਏ ਗਏ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਜਣ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਜਣ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਖੇਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧੰਦਾ ਅਪਣਾ ਰਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਖੂਹ ਵਿਚ ਸੁਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲ ਹਜ਼ਮ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਡੇ ਧਨਾਢ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਮਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਗੁੱਝੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਲਈਆਂ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਸੱਜਣ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਚਲੋ ਸੰਤ ਜੀ, ਅੰਦਰ ਚੱਲ ਕੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌ ਜਾਵੋ, ਰਾਤ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ ਸੱਜਣਾ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੀ ਉਸਤਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੌਂਵਾਂਗੇ।” ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ :

ਉਜਲੁ ਕੈਹਾ ਚਿਲਕਣਾ ਘੋਟਿਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸੁ ॥

ਧੋਤਿਆ ਜੁਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਾ ਤਿਸੁ ॥

—ਰਾਗ ਸੂਹੀ, ਪੰਨਾ 729

ਸੱਜਣ ਦੇ ਕੰਨੀ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਾਲੀ ਕਰਤੂਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, “ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਬਰਤਨ ਬਾਹਰੋਂ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਥ ਕਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕਾਂਸੀ ਨੂੰ ਧੋਣ ਪਿੱਛੋਂ ਵੀ ਉਸਦੀ ਕਾਲਖ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਖਾਲੀ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਸਜਾ ਲਵੋ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸਰੀਰ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਪਰ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ, ਜਿਹੜੇ ਡੱਡਾਂ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬਗਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲੇ ਭਟਕਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਆਦਮੀ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ, ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਉਹ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਤੋਬਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਨੇਕ ਬਣਨ ਲਈ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਸਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਡੋਗ ਪੈਣ ਪਿੱਛੋਂ ਸੱਜਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਢਹਿ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉੱਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸਾਰਾ ਧਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ, ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ ਬਣ ਗਿਆ।

ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨੰਗੇ ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ, ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ ਟੀਸੀਆਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ ਉੱਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵਸਦਾ, ਲਈ ਫਿਰਦੇ ਹੋ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਮੱਕੇ ਦੇ ਹੱਜ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਮੱਕੇ ਦਾ ਹੱਜ ਕਰਵਾ ਦੇਵੋ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਮੱਕੇ ਵੱਲ ਚਲ ਪਏ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਾਜੀ ਮਿਲ ਗਏ ਜਿਹੜੇ ਏਧਰ-ਉਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਜਦੋਂ ਹੱਜ ਲਈ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਿਫਤ ਦੀ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਫਾਲਤੂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਜਾਣਾ ਹਾਜੀਆਂ ਲਈ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।”

ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਥ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਲਾਘਾ ਕਰਦੇ ਮੱਕੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੁੱਜੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਨੀਲਾ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨ ਲਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਗਲ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿਚ ਉਹ ਮੱਕੇ ਦੀ ਮਸੀਤ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਦਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌ ਗਏ। ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹਾਜੀ ਮੁੱਲਾ, ਜੀਵਨ, ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਾਜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਨਿਗਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਪਰ ਪਈ ਜਿਹੜੇ ਕਾਬੇ ਵੱਲ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਓ ਕਾਫ਼ਰ, ਤੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਪੈਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਬੜੀ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਮੁੱਲਾ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੀ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਉਸ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦੇਵੋ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਖੁਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।”

ਮੁੱਲਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੜੀ ਬੇਦਰਦੀ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਫੜੀਆਂ ਅਤੇ ਘਸੀਟ ਕੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੁੱਲਾ ਜੀ, ਕੀ ਇਸ ਪਾਸੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ?” ਮੁੱਲਾ ਜੀਵਨ ਨੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਪਾਸੇ ਤਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਬਾ ਉਸ ਪਾਸੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਮੁੱਲਾ ਜੀਵਨ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਰੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਰੋਲਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰੇ ਹਾਜੀ ਜਾਗ ਪਏ। ਮੱਕੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਜ਼ੀ, ਰੁਕਨਦੀਨ ਵੀ ਉਸ ਥਾਂ ਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਖਬਰ ਪੁੱਜੀ ਕਿ ਹਿੰਦ ਦੇ ਪੀਰ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਜਾਹਿਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵਾਕਿਫ ਹੋਣ। ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੰਕਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਖੁਦਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ?” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਖੁਦਾ ਦੇ ਦਰ ਉੱਪਰ ਨੇਕ ਕਰਮ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਨੇਕ ਕਰਮਾਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲਈ।” ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਹਾਜੀਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਵਾਲ ਕੀਤੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਦੂਰ ਕੀਤੇ। ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਦੀਨੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੱਕੇ ਵਿਖੇ, ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਛੱਡ ਜਾਣ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੌਲੇ ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ।

ਸੱਚਾ ਜਨੇਊ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਮਨੂੰ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ। ਪੰਡਿਤ ਹਰਦਿਆਲ ਆਪਣਾ ਪੂਜਾ-ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਪੰਡਿਤ ਜੀ, ਇਸ ਸੂਤਰ ਨੂੰ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ ਹੈ? ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ? ਇਸ ਦੇ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਇਸਦੇ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ?”

ਪੰਡਿਤ ਹਰਦਿਆਲ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਹੇ ਨਾਨਕ, ਇਸਦੇ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਪਾਉਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਪਾਉਣ ਪਿੱਛੋਂ ਧਰਮ ਦੇ ਸੰਸਾਰੀ ਗੀਤਾਂ-ਰਵਾਜਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਸ਼ੜੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਸਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਤਰ, ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਭੁੱਖ-ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।”

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, “ਜੇ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਨੇਊ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੂਤਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ ਜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਰਹੇ, ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਚੰਡਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ-ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਰਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੰਡਿਤ ਆਪ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਨੇਊ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਮਨ ਵਿਚ ਦਇਆ ਉਪਜੇ, ਸੰਤੋਖੀ ਬਣੇ, ਜਤ ਰਖੇ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ। ਪੰਡਿਤ ਜੀ, ਜੇ ਆਪਦੇ ਪਾਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨੇਊ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨੇਊ ਨਾ ਟੁੱਟੇਗਾ, ਨਾ ਗੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਲਾਉਣ ਸਮੇਂ ਅੱਗ ਵਿਚ ਜਲੇਗਾ। ਉਹ ਸੱਚਾ ਜਨੇਊ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਲਾਉਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਵੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਪੰਡਿਤ ਹਰਦਿਆਲ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਨਾਨਕ, ਇਹ ਜਨੇਊ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਗੀਤ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।” ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਜਨੇਊ ਦੀ ਗੀਤ ਪਿੱਛੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਦਾ ਪਾਜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ:

ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨੁ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੇ ਪਾਇ ॥

—ਰਾਗ ਆਸਾ, ਪੰਨਾ 471

ਪੰਡਿਤ ਹਰਦਿਆਲ ਨੂੰ ਇਸ ਸਲੋਕ ਦੀ ਸਮਝ ਪੈ ਗਈ ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਪਾਹ ਦਾ ਧਾਗਾ ਗਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਲਿਆ ਕਿ ਜੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੀ ਸਮਝ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬੱਕਰੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਇਸ ਰਸਮ ਦੇ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ। ਇਸ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਜਨੇਊ ਆਪਣੇ ਬੈਲੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਪਰਤ ਗਿਆ।

ਸੱਚੀ ਨਮਾਜ਼

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲਣ ਪਿੱਛੋਂ, ਪੱਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵੇ ਦੇ ਪਟਵਾਰੀ ਮੂਲ ਚੰਦ ਨੇ, ਆਪਣੀ ਪੁੱਤਰੀ ਬੀਬੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਦੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬੀਬੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਆਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਹੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਸਿਰੀਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਮੀਦਾਸ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੇਈਂ ਨਦੀ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਹੀ ਨਾ ਨਿਕਲੇ। ਇਹ ਘਟਨਾ 1497 ਈ. ਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ 27 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਉਡੀਕ ਉਡੀਕ ਕੇ, ਥੱਕ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਪਰਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ। ਨਵਾਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਭੇਜੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਕਿਧਰੇ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਮੋਦੀ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਦੇਖਿਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਖਬਰ ਨਵਾਬ ਦੌਲਤ ਖਾਨ ਪਾਸ ਵੀ ਪੁੱਜ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਜ਼ੀ, ਨਵਾਬ ਪਾਸ ਹੀ ਖੜਾ ਸੀ। ਨਵਾਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, “ਏਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਤੇਰਾ ਖ਼ਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਪਰਖ ਕੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਘਰ ਮਸੀਤ ਵਿਚ, ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਭੋਜੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਚੱਲ।”

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਵਾਬ ਦੇ ਕਹਿਣ ਉੱਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਸੀਤ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਰੇ ਨਮਾਜ਼ੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ। ਨਮਾਜ਼ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਉੱਪਰ ਨਵਾਬ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਨਮਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ? ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਕਿਉਂ ਖੜੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸੀ?” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਨਵਾਬ ਜੀ, ਮੈਂ ਨਮਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦਾ? ਆਪ ਦਾ ਮਨ ਤਾਂ ਕੰਧਾਰ ਵਿਚ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦਣ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਏਥੇ ਸੀ।” ਨਵਾਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਾਨਕ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਮਾਜ਼ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣਾ ਸੀ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ, ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਮਨ ਘਰ ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਸੂਈ ਘੋੜੀ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।” ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਵਾਬ ਸਾਹਿਬ, ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਘੋੜੀ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਸੂਈ ਸੀ। ਨਮਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਵਫ਼ੇਰਾ ਟੋਏ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪਵੇ ਅਤੇ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ।”

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਾਜ਼ੀ ਸਾਹਿਬ, ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਦਰ ਉੱਪਰ ਉਹ ਨਮਾਜ਼ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਮਨ ਤਨ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਮਨ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਨਮਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਦਿਖਾਵਾ ਹੈ।”

